

עיתון שעובד לעומק

כל הכבוד על הכתבה הנוספת בפרשת "אודי הישראלי" - יוסף עמיאל (העולם הזה 2018). זוהי הוכחה לכך שהעולם הזה עובד לעומק, ואינו מסתפק בסקופ עיתונאי חד-פעמי מבלי שיהיה איכפת לו אם הסקופ הצליח להזיז דברים. נקווה שעכשיו, סוף-סוף, תיאלץ המישר טרה לפתוח בחקירה מקיפה, בכל הנוגע לקשרים המזרימים שבין השניים הללו. י. לוי, נמלית-עופה ברג'ווניו, לוד

השם נוצל להטעיה

נדחמתי למצוא את שמי מתנוסס תחת מיכתב מטופש ומזוי, שפורסם במדור מ"כתבים (העולם הזה 2018), והמתריע על "ציד-מכשפות", כביכול, הנוער עליידי "ההנהלות המיסלציות" של בתי הספר. בארץ אחר תלמידים מיסכנים וחסרי-ישע. נדחמתי מהחוצפה של אלה שפירסמוהו, משום-מה, בשמי, וזועזעתי על שדווקא מיכתב אוילי כזה הוגש לי "שי" לחגי העצמאות.

מעולם לא כתבתי מיכתב זה או חלק ממנו, ומעולם לא אמרתי או כתבתי דברים ברוח המיכתב. העובדה שהייתי (עד לסירי ברוח המיכתב הנ"ל) דובר ועד-התלמידים הארצי, אין בה כדי להפוך את שמי רכוש הוועד וחבריו, כאילו היה הפקר (אגב, ידוע לי מי שלח את המיכתב בשמי).

ביקורת רבה וקשה יש לי על מערכת החינוך, אולם המיכתב שפורסם בשמי גלש אל מעבר לגבול האמת, והפריז בהכללותיו. בחלק גדול מיתוני בתי-הספר בארץ אין כלל צנורה מטעם ההנהלה, וברובם הצני-זורה היא בלתי-משמעותית ובהחלט במקר-מה. הסיפורים על ציד-מכשפות בבתי-הספר הינם, בפירוש, שקר גס. המיכתב התבסס על מיקרים הריגים וראויים-לגינה, במיסי פר קטן של מוסדות-חינוך, וקבע כאילו כל מועצות-התלמידים אינן עצמאיות, וגם אלה סילוף והגזמה.

לדעתי, ולדעת רובירובו של ציבור הי תלמידים בארץ, הנהלות בתי-הספר עירוני ה' וברג'ווניו נקטו צעדים מתונים מדי נגד התלמידים, אשר פגעו בנו והכתימו את שמנו. לכן, לא ברור לי את גבו של איזה גמל שבר קש זה של השעיית תלמידים. קשה לי להאמין בהצלחתם של בודדים הריגים, לארגן תלמידים להפגנה בניגוד לדיעותיהם וריגשותיהם. אין מקום להפגנה מגוחכת זו, אלא יש לפעול בדרך מעשית לתיקון העיוותים והליקויים הקיימים באמת במערכת החינוך בארץ.

רוני ברנשטיין, רעננה

רוח חדשה באש"ף

בימים אלה הגיעה לידי חוברת מס' 6 בכרך 18, מחודש ספטמבר '75 של הי-יתון ניו-אאוטלוך. היוצא-לאור עליידי המכון היהודי-ערבי שבגיבת-חביבה, בחור ברית זו קראתי ראיון מאד מעניין ומעודד עם סברי גייריס, ערבי-פלסטיני תושב ישראל לשעבר, החי בלבנון והוא חבר המועצה-הלאומית הפלסטינית. הראיון נערך עם קבוצה של פעילים למען שלום מארצות-הברית, שנפגשו עימו בכיירות במיסגרת סיור שערכו בארצות-המזרח-התיכון, בתחילת קיץ 1975.

הראיון מעודד מהסיבה הפשוטה, שהנה קם פעיל די מרכזי באש"ף ומכריו, שהוא מוכן להסתפק במדינה פלסטינית לצד יש-ראל, ועוד רעיונות שלא תמיד מסתדרים עם הדימוי של הארגון וחבריו בין הי-ישראלים. אינני יודע אם רעיון זה זכה בפירסום בעולם הזה או ככל עליתו אחר, פרט לניו-אאוטלוך (המופיע בשפה הי-אנגלית ונקרא עליידי מעטים), כיוון שבי-אזתה תקופה שהייתי בחו"ל.

אך על-כילפינים, אני מציע לפרסם את עיקרי הרעיון, למען יראו אלה המושי-פעים משטיפת-המחז של עיתוני הימין והמימסד, כי קיימים זרמים רציניים בי-מימסד הפלסטיני המוכנים לדו-קיום עם ישראל בגבולות 1967 (אולי עם תיקונים לא-משמעותיים), ולשים קץ ללוחמה מכל סוג שהוא. כדאי גם לשים לב לעובדה, שלאחרונה הופסקו פעולות-הטרור מצד המימסד של אש"ף, ואלה מן הפעולות (המשך בעמוד 9)

כסת מכשיר-הקשר ווינק עם רכבו מי המקום.

"היה לו מבט לא סימפטי בעיניים, הניב מרסל זוהר אחרי אותה פגישה, לא הייתי רוצה להיפגש עימו לבד בסימי-טאות הקסבה בשכם."

אחרי פגישה מעין זו קל להבין לרובי חם של מרסל ופטר, כאשר המכונית הי-צבאית עצרה אותם בדרך משכם חזרה לתל-אביב, לא רחוק מטול-כרם. הם היו משוכנעים שהמפקח הזעיק סמכות צבאית, אחרי שטפל באזניה שוב האשמות-שווא נגדם.

מתוך המכונית הצבאית יצא קצין בי-דרגת תת-אלוף, בניגוד בולט לכל רבי-טוראי בגדה, המזמין עיתונאים לבוא אליו בריצה בתנועת-אצבע מאימת, הפתיע הי-קצין הבכיר. הוא ניגש בעצמו אל מכר-גית העולם הזה. בעיקבות ההפתעה הרא-שונה באה גם השנייה. הקצין בירך את היושבים במכונית לשלום, באדיבות.

אחרי זה הציג את עצמו: "אני תתי-אלוף יואל בן-סורת, דובר צה"ל". כאשר זיהו פטר ומרסל את עצמם בפניו, פנה אליהם הדובר, ביקש לשמוע מהם דיווח על מה שראו ביום בו בילו בערי הגדה הנסערת. הוא האזין רביקשב לדיווחם,

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמוניחה: תלי-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב כר-אביגדור • הפצה: "גד"מ בע"מ • גזופות: "צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא ירי

מפקח מישמר-הגבול ברחוב בשכם

הודה להם, בירך אותם לשלום והמשיך בדרכו.

"היינו המומים" סיפרו השניים אחרי אותה פגישה, "כל ההופעה והגישה של הי-דובר - שלא הכיר אותנו ואנו לא אותו - היו תופעה בלתי רגילה. הוא היה הישראלי הראשון בו פגשנו אותו יום-בגדה שהתנהג בנימוס, בתבונה ובאורך-רוח."

"יתכן שאם ייאמצו גם גורמים אחרים את שיטתו של דובר צה"ל החדש, שזה עתה מונה לתפקידו, ייחסנו הרבה עיי-מותים מיותרים בין השילטונות בשטחים-המוחזקים לבין העיתונאים המכסים את מה שמתחולל שם. ייתכן גם שתדמיתה של ישראל, כפי שתוצג באמצעי-התיקשורת בעולם, תצא נשכרת מכך."

את המציאות בגדה אי אפשר לטייה ולייפות. אבל ניתן עדיין לתאר את יש-ראל כמדינה שלא הכל איבדו בה את שפיות-הדעת, את הסובלנות וערכים דמוקי-רטים כמו חופש-העיתונות.

תתי-אלוף בן-סורת בדרך שכם

כדרך משכם לטולי-כרם דלקה מכונית-ישרד צבאית אחרי המכונית בה נסעה חוליית העולם הזה. נהג המכונית הצבאית סימן לכתב וצלם העולם הזה לעצור.

"או! אמרו לעצמם הכתב מרסל זוהר והצלם פטר סן, "העסק מתחיל עוד פעם." בשבועות האחרונים שוהים השניים בי-קביעות בערי הגדה, לצורך כיסוי ההתי-רששויות שם. תוך כדי כך הם חזו על-בשרם את התגלמותה של אותה הנחה מטר-פשת, הרואה באמצעי-התיקשורת את הגור-רם והסיבה למה שמתחולל בערי הגדה. הם למדו גם כי חלק מהדברים הגור-ראים המתחוללים בגדה אינם תוצרים של מדיניות מגובשת ומתוכננת, אלא תוצאת פעולתם של אנשים נבערים. אכוליי-שינאה, הששים ללחוץ על ההדק.

דוגמה מאלפת לטוג זה של אנשים הוא אותו מפקח מישמר-הגבול בשכם, ששבועות האחרונים נהר לעצמו כיעודי-חיים לעצור את אנשי העולם הזה ולהשי-ליכם לכלא.

זה התחיל זמן קצר אחרי ששיל-טונות-הביטחון התקינו את שערי-הברזל במכוואת הקסבה בשכם. מרסל ופטר יצ-או לסקר את הנושא. ליד הכיכר המרי-כזית של שכם עצר לידם גיפ של מישי-מרהגבול ובתוכו אותו מפקח. שאת זוהר-תו טרם הצליחו לגלות עד עתה (ראה תמונה). "אסור להיות פה!" צרח המפקח על השניים, כשגילה את זהותם, "תסתל-קו מפה!"

הוא סובב את הכיכר פעם אחת וחזר אל השניים: "אתם עוד פה?! מדוע לא-הסתלקתם? אתם עצורים!"

כשנינו השניים לברר על מה נעצרו לא השיב המפקח דבר. הוא הזעיק בלי-חוט נגמ"ש של צה"ל אל המקום. בלי-נתיים נקהלו ליד העיתונאים ומפקח מישי-מרהגבול עשרות סקרנים מוחשבי שכם, שיגחבו למראה, "התקריט" שהתרחשה מול עיניהם. פטר סן צילם את הקצין בגיפ-שלו. זה נתקף היסטריה ביטחונית. "אסור-לצלם את הגיפ הזה!" צווח, "זה רכב-ביטחוני!"

הנגמ"ש שהזעק הגיע למקום. באל-חוט התקשר המפקח עם מפקדו. הוא דיווח לו בצעקות כי הצליח לעצור שני עיי-תונאים שהפכו את העוצר בקסבה - דבר שהיה שקר מוחלט, כיוון שהשניים נעצ-רו מוחץ לקסבה, שם לא הוכרו עוצרי.

תגובת המפקד נשמעה באלחוט: "תפי-סיק עם השטריות! תעזבו את העיתונאים!" מתוסכל וגזעם נאלץ המפקח להניח לשני-אנשי העולם הזה והסתלק מהמקום.

בשיבוץ שעבר שוב נתקלו פטר ומרסל באותו מפקח היסטרי. הוא עצר שוב לידם, בכיכר המרכזית של שכם, עקב אחריהם ברכבו שעה ממושכת. לבסוף לא יכול היה עוד להתאפק, דיווח באלחוט למפקדו: "הם נמצאים כאן שוב! שני-העיתונאים מהעולם הזה! אני רוצה לעי-צור אותם!"